

Легуцький Артур Олександрович

Легуцька Дарина Олександрівна — донька загиблого героя Легуцького Олександра Івановича служив у 53 ОМБР, позивний «Моджахед». Тато родом з села Верхньокам'янське. Захищаючи нашу батьківщину з 2014р. загинув в березні 2022р. Я дуже любила проводити час з татом. З ним я ніколи не сумувала; він увесь час підтримував і підбадьорював мене. Коли я хворіла, тато завжди робив мені компот з вишневих гілочок.

Тато грав нам на гітарі, і я захоплювалася цим. Його музика стала частиною мого життя, і тепер я сама граю на гітарі, намагаючись передати ту ж емоцію і тепло, які він нам дарував. Гра на гітарі стала для мене способом зберегти зв'язок з татом і відзначити ті миті радості, які він приніс у наше життя. Музика допомагає мені пам'ятати його любов і підтримку, що він завжди дарував нам.

У мене є молодший брат, Легуцький Артур Олександрович, і старша сестра, Легуцька Петяна Олександрівна. Ми всі разом шануємо пам'ять тата і стараємося жити так, щоб він міг нами пишатися.

Тато зовсім не боявся смерті; він завжди мужньо й мовчки долав усі труднощі. Коли його запитували, як справи, він без вагань відповідав, що все добре, навіть якщо був неподалік від поля бою. Тато ніколи не скаржився на своє життя. Він був оптимістом і радів кожному моменту, чому також вчив своїх дітей. Його ставлення до життя стало для нас прикладом, як цінувати кожен день і залишатися сильними навіть у найважчі часи.

Одного разу тато подарував мені годинник, який досі залишається зі мною. Він говорив: «Коли час на ньому зупиниться, твоє життя продовжуватиметься». Щоді я не до кінця розуміла ці слова, але тепер, коли тата вже немає поряд, я усвідомлюю, що час — це безцінний дар, який не можна повернути.

*Легуцька Дарина Олександрівна — донька загиблого героя Легуцького
Олександра Івановича*

